

אלישבע גרינבאום

שני שירים

לילה ויום

.1

אתה מושיט ידך לתוך החשך,
שולף משם את שמי, עכשו אישן.
מסלק קוצות משפטים קטועים ממצחי –
מחשבותי נספגות בפר האפל.

נפרדים לתוך שנתנו אט-אט;
אנחנו אוחזים ידיים, נושרים
איש לתוך חלומו.

רק כשתלחש את שמי ארע, בכל שעה,
שהגיע הבקר. אפקח עיני לתוך קולך.
רוחי תשוב מן הלילה ותלבש את גופי.

סביבה תקום עיר; אדמים, אדמים צונחים
רעפים על גגות. בנינים מכערי קומות
צומחים מעלה כגבעולים באור.
צמרת תניח עצמה תחת רגליו של עורב.

.2

לְקַפָּה אוֹסִיף כַּפִּית מִחֶלֶם
שְׁחִזְוִנוּתוֹ מִתְרוֹצְצִים בְּתוֹכִי:
אֲנַעַל נְעֻלֵי וְאַכְנִס בְּדֶלֶת גּוֹפָה,
בְּעוֹד אֶתָּה חוֹלֵף בְּגוֹפִי
לְתוֹךְ יוֹמֶךָ.

אֲנַחְנוּ מִפְּנֵים עֵרֶף לְעֵרֶף, מִקְשִׁיבִים
לְהֵד צְעָדִים מִתְרַחֲקִים בְּתַנּוּעָה הַסּוֹאֶנֶת.
חוֹצְבִים מְסֻדְרוּן שֶׁל שְׁקֵט בְּאִקְוִרִיּוֹת הַחֵלִין
עַד הָעֶרֶב.

חוזה או היום הראשון

"ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה
ויבאה אל האדם"
בראשית ב כב

כשהוסרה רטית הלילה נפקחו עיני
לראותך חולם את הולדי.
גופך חלק, רק שריטה קטנה
בחזה העולה ויורד.
צלע שלך פועמת בתוכי.
שן, אהוב, שן, עוד רגע קט.
בין עפאי הגן חרון התכלת שט.
בתוך תוכם, כעוללים אוצרי עסיס,
נמים פרות בקלפתם. פתאום
רעד קל מנער טל בקר מעלים,
שן, אהוב, שן. בעל הבית טרם קם
להתהלך לרוח יום.

מתחת לשמורות עיניך אתה רואה את הנולד.
אם רק אתמיד במבטי, נדמה, הרגע ימשך לעד.
אך היום עולה טפין, טפין מבטו ככר
מטפס, חם בגבי. שן הארס ננעצת בפרי.

מבלי לפנות אחור אני רואה: נחש
עומד, שעון על עין.
צ'הב אישונה היוקר למרגלומי רובין.
בוא ואחבק אותך, אהוב;
עוד קצת, אתה תמשיך לישן.
אני – לעבודת יומי.
שוב יום ראשון.